

Hồi 6

Anh Hùng Qua Ải Bóng Kiều

Tấm Lòng Nhi Nữ Cũng Yêu Anh Hùng

Thiên Kỳ chợt giật mình vì phút va chạm vừa qua, gương mặt tuấn tú của chàng thoáng hồng lên. Khi ánh mắt chàng chạm vào đôi mắt mê hồn của cô gái đang giọt ngấn giọt dài thì ánh mắt lạnh lùng của chàng không còn nữa. Chàng cười thật nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Mai cô nương cảm thấy thiếu nợ tôi nhiều lắm sao?

Phụng Linh kích động nói:

- Tôi không biết, tôi chỉ cảm nhận được một điều rằng từ lúc gia đình tôi tan nát cho đến nay, trừ ra lão sư phụ, chỉ có công tử là đối xử tốt với tôi quá nhưng không hiểu sao công tử lại quá lạnh lùng với tôi vậy !

Câu cuối cùng nàng nói thật khế như tự nói với mình. Nàng vốn đã sắc nước hương trời, lại thêm giọt châu hờn tủi còn lóng lánh trên khóe mắt, thử hỏi thân anh hùng nào có thể nở lạnh lùng.

Ánh mắt Thiên Kỳ thoáng vờn vờn, chắc lòng chàng cũng xúc động, song chàng bình tĩnh nói :

- Mai cô nương, thế gian dù lạnh lẽo, tình người dù bạc, song tại hạ tin rằng đối xử tốt với cô nương không riêng gì tại hạ, có điều cô nương chưa gặp đó thôi !

Nàng vẫn nắm chặt đôi tay của Thiên Kỳ, nghe lời chàng nàng lắc đầu quây quây nói :

- Không có ! Không có tôi sẽ không gặp được và cũng không cần gặp ai nữa !

Đột nhiên nàng quay lại hỏi Thiên Kỳ :

- Đồng công tử có phải công tử tin rằng thế gian có rất nhiều người đối xử tốt với công tử phải không?

Thiên Kỳ cười nhẹ, hơi ngập ngừng :

- Tại hạ tin là không có !

Lòng nàng chợt nhói lên, hàng mi dài óng ả chớp lên mấy cái, khế nói :

- Một người cũng không có sao?

- Đúng vậy, sau này thực tế sẽ chứng minh lời tại hạ đã nói !

Trong đôi mắt đẹp sâu u sầu của cô gái lại đượm cái nhìn xa xăm, nàng nói qua tiếng thở dài não ruột :

- Đồng công tử ! tôi thì nghĩ rằng có rất nhiều người thành tâm với công tử, thậm chí còn có thể có người sẵn sàng vì công tử mà hi sinh cả tính mạng của mình. Chỉ là sợ công tử không muốn gần gũi người khác đó thôi !

Thiên Kỳ ngẩng đầu nhìn sắc trời đã trở nên xanh biếc, chàng cười nhẹ :.

- Tại hạ đã nói rồi, thực tế sẽ chứng minh tất cả. Mai cô nương, không biết bây giờ cô nương sẽ về đâu?

Phụng Linh cố nén tiếng thở dài, gượng gượng nói :

- Có lẽ tôi trở về xem sư phụ đã hồi môn chưaa. Người có dặn rằng hôm nay sẽ về Đồng công tử, đường của chúng ta nhất định không cùng chung, phải không?

Tuy trước khi nói nàng gượng gượng cười, nhưng nét tươi cười chỉ thoáng qua như phù dung chợt tàn. Lòng Thiên Kỳ chợt dâng lên một niềm thương cảm khó có thể gọi thành tên, chàng cố bình tĩnh cười nói :

- Mai cô nương, sau này nếu trở lại Thiên Đài Sơn, tại hạ nhất định sẽ đến vấn an quý phái !

- Sau này

Nàng nhắc lại lời Thiên Kỳ, rồi ánh mắt nàng chiếu lên tia sáng kỳ lạ, trong đôi mắt nàng thoáng nụ cười như tự đáy lòng, nàng nhỏ nhẹ :

- Ý của công tử là tôi đã đoán đúng, phải không?.

- Đúng vậy ! Mai cô nương, chúng ta không cùng đường !

Phụng Linh buông thả bàn tay trái đang nắm cánh tay phải của Thiên Kỳ, nàng vuốt những lọn tóc lòa xòa trên trán, cười buồn nói :

- Núi cao không đổi mà đường người lại đổi thay, đúng vậy không công tử?

Thiên Kỳ nhất thời chưa hiểu hàm ý của nàng, chàng hơi chần động, nàng vội tiếp :

- Đồng công tử cho tôi xem thương thế của người?

Thiên Kỳ không tỏ vẻ cự tuyệt chỉ cười nhẹ :

- Tại hạ không dám từ chối hảo ý của cô nương, song chỉ ngại máu dơ làm bẩn bàn tay tinh khiết của cô nương !

Phụng Linh nhìn lên khuôn mặt tuấn tú của chàng dịu giọng :

- Máu thấm ướt bàn tay của tôi là máu của công tử, sao lại gọi là máu dơ?

Nói đoạn nàng vén tay áo quan sát kỹ vết thương của chàng. Thiên Kỳ lại cười nói :

- Máu của tội ác nên người ta gọi đó là máu dơ !

Thanh âm của câu nói thật lạnh lùng không biểu hiện một hơi ấm nào !

Phụng Linh nhìn chằm lên khuôn mặt như bằng ngọc thạch của chàng, trong khoảng thời gian này lại hiện lên sát khí đằng đằng, ánh mắt nàng vội chuyển sang hướng khác, nhẹ nhàng:

- Đồng công tử nghĩ rằng máu có thể gội sạch những vết đau trong lòng công tử sao?

Thiên Kỳ giọng lạnh băng:

- Tại hạ tin rằng sẽ gội sạch những tội ác mà bọn họ đã lưu lại trên thế gian này; tuy rằng máu của họ sẽ nuôi dưỡng lại những mầm tội ác.

Phụng Linh thở dài nặng nề :

- Phụng Linh không hiểu hàm ý của công tử.

- Cô nương hãy tin rằng không hiểu tốt hơn là phải hiểu !

Phụng Linh gật đầu mơ hồ như tự nói với chính mình :

- Có lẽ ta thực sự không hiểu, nhưng cũng có thể ta đã lĩnh hội được ít nhiều, không hiểu có thể đối với bản thân ta tốt hơn là hiểu, thế nhưng dù sao ta cũng muốn hiểu rõ hơn !

Nói đoạn nàng không hỏi thêm điều gì nữa, cẩn thận băng bó vết thương cho chàng. Vết thương tuy không sâu song máu chảy đầm đìa cả vạt áo khiến bàn tay ngọc run run. Từng giọt mồ hôi tròn cứ lăn dài bất tuyệt trên trán nàng, tựa như sợ rằng Thiên Kỳ phải đau đớn, mỗi động tác của nàng đều rất nhẹ nhàng cẩn trọng. Đến khi nàng băng bó xong vết thương thì cũng đã qua hơn một canh giờ.

Nhìn vào vết băng bó trên tay mình, lòng Thiên Kỳ dâng lên niềm cảm kích. Môi chàng khẽ mấp máy song không thể nói lên suy nghĩ tận đáy lòng. Nhìn vào đôi môi mấp máy của chàng trai hình như Phụng Linh cũng đoán ra được điều gì, nàng dịu dàng nói :

- Hình như công tử rất ít khi nói nên lời cảm kích với người khác, đúng không?

Mặt chàng thoáng hồng, cười gượng :

- Giả sử cô nương muốn tại hạ nói những lời như vậy thì ...

Phụng Linh vội vàng lắc đầu, nói :

- Tuy rằng tôi rất muốn nghe nhưng tôi không hi vọng công tử nói chân thành.

Không đợi Thiên Kỳ trả lời nàng vội tiếp :

- Công tử, chúng ta nên đi bây giờ chưa?

Thiên Kỳ lại nhìn trời cao đáp:

- Tại hạ cũng phải đi rồi !

Phụng linh nhìn Thiên Kỳ với đôi chút thất vọng, nàng không ngờ chàng nói kiên quyết đến như vậy, nàng vuốt nhẹ mái tóc nói:

- Công tử có thể cho tôi biết người sẽ đi đâu không?

Thiên Kỳ nhìn xa xăm :

- Tại hạ như cánh bèo trôi dạt rày đây mai đó. Cô nương, ngay cả bản thân tại hạ cũng chưa biết rằng mình sẽ đi đâu nữa !

Phụng Linh cười buồn, từ từ chuyển tấm thân kiều, nói :

- Đồng công tử, có lẽ sau khi sư thái về tôi có thể biết công tử ở phương trời nào. Thôi, giang hồ nhiều cạm bẫy mong người bảo trọng !

Nói xong nàng thu hết nghị lực xoay vút người phi đi như bóng nhận, chỉ sau mấy cái nhô lên hụp xuống là bóng kiều đã biến mất sau rừng tùng xanh ngất.

Tuy rằng Thiên Kỳ không nhìn vào khuôn mặt nàng khi nàng nói lời ly biệt, song bằng vào thanh âm của nàng, chàng hiểu rằng khi đó nước mắt mỹ nhân đã tuôn trào !

Chàng nhìn lên bầu trời đang chuyển dần u ám, trên khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện một nỗi đau mơ hồ chàng lầm rầm tự nói với mình :

- Một mỹ nhân hương sắc. Một tấm lòng nhân ái, chỗ ở của nàng phải là Mai Hoa Đảo nơi mảnh đất mỹ lệ yên bình năm xưa ! Lạ lùng thay, ta chưa bao giờ nghĩ đến ngày mai của cuộc đời vậy mà hôm nay vì nàng mà ta nghĩ đến !

Trên khóe miệng chàng chợt hiện nụ cười buồn rồi lắc đầu lao vút người đi theo hướng ngược lại với Mai Phụng Linh...

Thiên Đài Sơn trở về với sự yên tĩnh của núi rừng, không ai biết rằng đội truy kích của Kim Lệnh công tử vào núi đã đi về phương trời nào.

Trời trong gió nhẹ như hứa hẹn những điều tốt lành sắp đến. Biển cả bình yên trải những con sóng dài bất tận xanh ngút ngàn đến phía chân trời xa xôi mênh mông bát ngát. Trên bờ biển ở ngoại thành Hải Du, lúc này là mùa trái, lẽ ra rất vắng khách, hơn nữa trời đã vào thu lạnh lẽo dịu hiu... vậy mà ngược lại với suy nghĩ của mọi người, hôm nay trên bờ biển lại có không ít người lai vãng. Trừ ra những phu thuyền thủy thủ, những nhân vật vừa đến trông khí phách hơn người, thần sắc uy nghi, chắc chắn họ là người của võ lâm chứ chẳng sai. Họ đã xuất hiện dưới con mắt tò mò của những người ngư dân hiền hòa chất phác, cả nam phụ lão ấu đến không dưới một trăm người..

Một con thuyền lớn đang đợi những lượt người liên tiếp lên thuyền để nhả neo ra khơi. Mãi gần đến trưa mà khách vẫn rải rác lên thuyền. Nguyên trước đây những chiếc thuyền như thế này được liên kết với nhau thành một chiếc thuyền lớn để chống với gió bão, bây giờ người ta gỡ ra thành một chiếc đơn độc.

Lúc này... bỗng nhiên trong khoang thuyền vang lên một giọng nói thô hào :

- Thuyền gia ! Mẹ nó? Các người chưa chịu thu tiền. Hay là không muốn ra khơi??

Âm vang sang sảng của tiếng nói chừng chưa dứt, hình như lại không nhẫn nại được y lại tiếp :

- Các người có nhả neo không?

Một lão già chừng trên dưới lục tuần vội vàng nói :

- Vâng, vâng, sẽ nhả neo ngay !

- Mẹ nó ! nếu để Tam Thái Gia nổi giận thì sẽ phá tan cả chiếc thuyền này.

Lão già tỏ vẻ sợ sệt, vội cười ve vuốt:

- Lão gia, xin người đợi cho một chút nữa, cho lão đưa vị công tử kia lên thuyền là lập tức nhả neo!

Lão nói xong, vội chạy từ đầu đến cuối thuyền cao giọng hỏi:

- Công tử ! có phải người cũng đi Mai Đảo phải không?

Nói xong lão nhìn lên rồi bất giác giật mình, lảo đảo với tự mình :

- Thằng tiểu tử này mặt đẹp đến vậy sao đôi mắt nó lạnh lùng dường ấy !

Lúc này, đứng trên bờ là một chàng thiếu niên vận đồ trắng, chàng liếc mắt nhìn lên thuyền rồi lạnh lùng :

- Thuyền của người đi Mai Đảo?

Lão già cười nói :

- Chính thị ! Công tử muốn đi Mai Đảo xin mời xuống thuyền !.

Nói xong lão tránh sang bên nhường lối cho khách song lại không đặt tấm ván thuyền xuống. Bạch y thiếu niên lạnh lùng nhìn thăm dò trên khuôn mặt lão già rồi cười lạnh, khẽ nhắc người rơi vào thuyền như một chiếc lá, chàng cất tiếng hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

Lão già mắt lão liên nhìn trộm chàng thanh niên rồi cười giả tạo :

- Những chiếc thuyền hôm nay Kim Lệnh công tử đã bao hết rồi, chúng tôi không lấy tiền của khách quan, xin hỏi đại danh của công tử?

Bạch y khách chỉ cười lạnh, đưa tay vào trong áo lấy ra một đỉnh bạc chừng hơn năm lạng lạnh lùng nói :

- Tại hạ Đồng Thiên Kỳ, với Kim Lệnh công tử chưa hề quen biết nên không thể dùng tiền của ông ta.

Nói đoạn chàng dúm vào áo lão đỉnh bạc rồi thông thả bước vào thuyền.

- Nhổ neo !

Lão già quát lớn lên rồi chạy lên trước thiếu niên nói :

- Lão xin dẫn đường cho công tử

Thiếu niên kia lại cười nhạt :

- Bằng hữu không nên tự hạ thấp thân phận của mình như vậy !

Lão già chấn động toàn thân, gượng đáp liều :

- Vâng !

Đoạn lão đi nhanh vào trong khoang thuyền.

Lão già vừa bước vào khoang thuyền loáng một cái trước mắt lão xuất hiện một đại hán mày rậm mắt lớn, tết tóc đuôi sam, trông gã chẳng khác tượng của các hộ pháp. Hán tử án trước lối vào nói như quát :

- Lão già, người có chịu nhổ neo chưa?

Lão già thối lui ra sau một bước, đôi mắt chuột láo liên, cười cười nói :

- Vị thiếu gia ấy bây giờ mới lên thuyền, thuyền đã nhổ neo rồi?

Hán tử tròn mắt:

- Hắn là cái quái gì mà phải khiến cho bọn lão già đây đợi lâu như thế?

Lão chủ thuyền như cười thâm, lão bước sang bên, đưa tay chỉ lối nói :

- Chính là vị công tử này !.

Thiên Kỳ bước vào, nhìn lạnh lẽo lên hán tử nói :

- Bằng hữu hơi quá lời !

Hán tử quát lên hung hãn:

- Tiểu tử! người có đến mấy cái đầu?

Thiếu niên gầy gọn từng tiếng :

- Tại hạ chỉ có một, nhưng tin rằng nó sẽ chắc chắn hơn của tôn giá !

Đại hán thối lui ra sau một bước như chuẩn bị động thủ, bỗng một giọng trầm trầm vang lên

- Tam đệ ! hãy dừng tay !

Thanh âm vừa dứt một hán tử đứng dậy từ phía chiếc ghế dựa dài. Gã trông phong thái hơn người, trạc ngoại tứ tuần, mày thanh mắt sáng lại để thêm một bộ râu

sơn dương. Gã nắm lấy cái quạt đang cầm ở tay phải gắn vào sau lưng, cung tay hướng về phía Thiên Kỳ nói :

- Tú tài gặp nạn binh đao, cổ lời song nói khó thông. Kia là Tam đệ, là người thô hào, mong huynh đài lượng thứ!

Nói xong gã lại cung tay chân trông rất lễ độ. Trong khi gã đang cung thủ nói, bên cạnh gã lại có một người nữa đứng dậy. Gã này niên kỷ cũng ước độ tứ tuần, mặt như được đẽo bằng gỗ, mắt gã toát ra những tia hung tàn trông thật đáng sợ !

Thiên Kỳ chỉ cười lạnh cung tay đáp lễ rồi nhẹ nhàng bước tới một chiếc ghế khác phía bên phải ngồi xuống. Gã đại hán tóc tết đuôi sam vẫn chưa muốn thôi, định bước ra gây sự. Gã râu sơn dương lại quát lên :

- Tam đệ ! nhường bước !

Lão chủ thuyền lúc này mới cười xởi lởi :

- Đã tương phùng cớ nghĩa là hữu duyên, không nên hiểu lầm !

Gã đại hán tóc đuôi sam tuy hôm nay thấy đại ca mềm mỏng đến mức bất thường, song không dám cãi lệnh, miễn cưỡng ngồi xuống bên trái. Gã râu sơn dương mắt chợt loáng lên, cười nói:

- Ba huynh đệ chúng tôi là người thảo dã, thô lỗ đã quen, chuyện hôm nay chắc làm huynh đài khó chịu?

Lúc này Thiên Kỳ chợt ngẫu nhiên bắt gặp một ánh mắt đẹp đến lạng người đang nhìn chàng. Chỉ cái nhìn làm chàng giật mình lắm lắm:

- Làm sao lại giống nàng đến như vậy

Đó là một thanh niên chừng hai mươi tuổi vận đồ trắng, khuôn mặt chàng ta trông đẹp hơn cả ước họa Quan Thi Âm. Thật khiến người ta khó có thể tin rằng trên đời lại có một chàng trai đẹp như Nam Hi Nhân vậy !

Lúc này lão chủ thuyền nghe thấy lời của gã đại ca có hàm ý châm chích lão liền thoảng đôi mắt chuột rồi cười nói:

- Chẳng phải. tại ai, chỉ là do chúng ta làm lỡ thì giờ vàng ngọc của quý vị !

- Gã đại ca lại cười lạnh nói :

- Ba huynh đệ chúng tôi đi đến đâu cũng gây náo nhiệt, chỉ sợ chậm trễ không dự được những hội vui vẻ như thế này thì chẳng đáng tiếc lắm sao !

Lão chủ thuyền xum xoe :

- Các vị không quản ngàn dặm đến Mai Đảo dự cuộc náo nhiệt nhưng e trong những người tham dự không ai có cùng mục đích với các vị ! Các vị cố chắc rằng đây sẽ là một cuộc vui hiếm có không?

- Ta tin chắc như vậy, nếu không như vậy thì một nhân vật trọng yếu như Kim Lệnh công tử, thân làm Tổng Đàn của Nhật Nguyệt Bang quyết không đến đây.

Lão chủ thuyền nghe lời ấy hơi chấn động cười âm trầm :

- Nhãn quang của ba vị hiệp khách đất Thần Châu thật là bén nhạy. Tư không huynh bao giờ cũng liệu việc như đã đoán ra người sẽ xuất hiện là nhân vật thế nào vậy?

Hán tử họ Tư Không liếc mắt về phía Thiên Kỳ, rồi lớn tiếng :

- Huynh đài hơi quá lời, Thần Châu Tam Tà chúng tôi suốt đời lãng đãng trên chốn giang hồ, ngay cả những đại sự của võ lâm cũng không hay biết, huống hồ....

Ngưng một lúc gã nói tiếp :

- Nghe nói rằng gần đây trên võ lâm xuất hiện một thiếu niên anh tuấn mang trên mình võ công huyền thoại là Tiềm Long Chưởng mà cách đây một trăm năm lưu truyền trong võ lâm như một truyền thuyết không ai rõ thực hư. Tại hạ chỉ đoán thế thôi, không biết nhân vật này có đến dự không?

Lão chủ thuyền lại lảo liên đôi mắt chuột nói :

- Lão đã nói rồi mà, Tư Không đại hiệp liệu việc như thần. Nhưng không biết người này đến vì vấn đề gì?

Gã râu sơn dương hơi giật mình, cười lạnh :

- Thần Châu Tam Tà cả đời không thích dựa dẫm người khác cũng không thích xen vào chuyện ân oán giang hồ. Huynh đài hãy nghỉ lại xem ta nói đúng không?

Lão mắt chuột chợt cười lạnh rợn người:

- Thần Châu Tam Tà tuy rằng không gia nhập Nhật. Nguyệt Bang, song chưa bao giờ dám xúc phạm bốn bang cả cũng gọi là tốt vậy.

Lão lại cung tay về phía ba người tiếp :

- Ba vị một lời đã nói chữ tín không quên, vừa qua lão đã hiểu nhầm !

Nói xong lão đi về phía lên cạnh chàng thanh niên áo trắng và Thiên Kỳ. Thần Châu Tam Tà nhìn thoáng lên người gã mắt chuột rồi sáu ánh mắt như đồng thời chuyển về phía Thiên Kỳ và chàng áo trắng.

Gã chủ thuyền mắt chuột dừng lại trước chàng thanh niên áo trắng cung tay thi lễ nói :

- Tiểu huynh đài, xin lượng thứ ! lão là chủ nhân của con thuyền, lão nhận lệnh phải kiểm tra mục đích của những ai đến Mai Đảo. Tiểu huynh đài có thể cho lão biết đôi điều được không?

Thiếu niên áo trắng liếc qua Thiên Kỳ một cái rồi lạnh lùng :

- Mở mang kiến thức?

Lão chủ thuyền cười thâm rồi lễ phép :

- Thật làm phiền tiểu huynh dài !

Nói xong lão đột ngột quay về phía Thiên Kỳ hỏi :

- Còn vị công tử này thì sao?

Thiên Kỳ nhìn qua cửa sổ về phía chân trời xa xa, chàng lơ đãng đáp.

- Lúc này thuyền đã cách đảo chừng mấy trăm trượng rồi phải không?

Lão mất chuột này tuy giả hoạt song nhất thời lão không hiểu hàm ý trong câu nói của chàng. Lúng vào chốc đó chợt nghe tiếng cười vang của gã râu sơn dương, rồi giọng nói hào sảng của gã :

- Thuyền đã đến giữa dòng cá sẽ khó lọt :

Lão mất chuột chợt hiểu ra cười âm trầm

- Thật công tử đoán không sai chút nào !

Thiên Kỳ cười lạnh :

- Tôn giá chắc làm nghề sông nước hơn người?

Vì phải đối đầu với sóng nước, để bảo toàn tánh mạng của mình nên lão cũng biết ít nhiều

- Nay công tử, công tử còn chưa nói cho lão phu biết mục đích đi Mai Đảo của công tử?

Giọng nói của lão bây giờ ra chiều đe dọa người khác. Đồng Thiên Kỳ vẫn nhìn xa xăm trên mặt sóng nước trùng trùng, lạnh nhạt :

- Bằng hữu, hãy bỏ cái chiêu bài đó đi !

Lão già nghe xong chấn động toàn thân, lão ngậm đề tụ công lực, hai tay đột nhiên đưa lên chấp lại nói :

- Công tử muốn làm khó cho lão phu sao? Có chiêu bài gì ở đây nào?

Trong lúc nói, hai tay ôm quyền của lão hạ xuống bên dưới. Khi dứt lời, song thủ bỗng biến thành chiêu "Nhị Long Xuyên Châu" nhanh như chớp chụp vào vai Thiên Kỳ.

Ánh mắt của bốn người còn lại đang tập trung nhìn vào hai người. Bạch y thiếu niên chợt giật mình, tay phải chợt đưa vút lên ngang ngực, đại hán đuôi sam đứng bật người dậy. Hán tử râu sơn dương kéo lấy tam đệ của mình nói :

- Không phải là "mãnh long" không qua được sông đâu?

Trong chớp mắt, khi mà song trảo của lão chủ thuyền sắp chụp được đôi vai của Thiên Kỳ; ánh sáng trắng bỗng lóe lên, cây roi ngựa bạch ngọc của chàng đã chỉ vào ngay yết hầu của lão chủ thuyền. Chàng gần giọng :

- Chiêu bài của người cuối cùng cũng lộ ra tất cả.

Mũi nhọn của cây roi đã dí vào yết hầu của lão, tuy song trảo của gã chuẩn bị chụp trúng Thiên Kỳ song lão vô kế khả thi, thu vội song trảo, lão nhảy lui ba bước. Bạch y thiếu niên lúc này mới hạ ngọc chưởng xuống. Gã hán tử tóc đuôi sam nhìn Thiên Kỳ hồi lâu gã lạnh lùng không hiểu gì cả, thầm nghĩ :

- Quái? tiểu tử này chẳng lẽ có mắt ở sau lưng sao?

Lão chủ thuyền sau khi thối lui gần giọng nói?

- Tiểu tử, người bộc lộ chân tướng quá sớm?

- Bằng hữu, đây chính là lúc người phải bộc lộ rõ chân tướng nếu không ta e rằng sẽ quá muộn !

Lão chủ nhìn về phía Thần Châu Tam Tà một cái, nghĩ thầm :.

- Thần Châu Tam Tà xưa nay hành sự quái dị khó lường, nếu không sớm lộ rõ thân phận để trấn áp bọn họ nhờ ra chúng lỗ mãng động thủ thì cũng gây cho ta lắm phiền phức.

Nghĩ đoạn lão cười lớn, cởi phăng áo ngoài lộ rõ tấm trường bào, ngực có thêu hình vành trăng khuyết. Lão cười ngạo nghễ :

- Tiểu tử, lẽ ra người không nên bước đại lên thuyền Nguyệt Hoa Lệnh của Nhật Nguyệt Bang chúng ta. Người phải nói rõ ra nội tình căn nguyên.

- Người muốn điều gì !

- Tiểu tử, đời nay kẻ dám công nhiên chống cự Nhật Nguyệt Bang chúng ta không có được mấy người. Họ Đồng kia, bây giờ người biết rõ lão phu muốn hỏi điều gì rồi chứ?

- Bằng hữu hãy nói rõ hơn?

Lão mất chuột lại lạnh lùng :.

- Vừa rồi Tư Không đại hiệp đã nói qua, họ Đồng kia, nếu như người không ăn phải gan trời thì sao còn dám hỏi lão phu câu đó !

Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt Đồng Thiên Kỳ, chàng lại lạnh lùng:

- Bằng hữu, nếu như Đồng Thiên Kỳ này chính là người mà các bằng hữu đang tìm kiếm, không hiểu người sẽ làm được gì nào?

Trừ thiếu niên mặc áo trắng, bốn người kia đều giật mình. Tám luồng nhãn quang đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm lên khuôn mặt khô ngô của chàng trai. Lão mắt chuột nhìn Thiên Kỳ như thăm dò phản ứng, sắc mặt lão thay đổi liên tục. Từ từ lão trấn tĩnh lại được, đột nhiên lão ngửa mặt lên trời cười iớn nói :

- Ha... ha... Tiểu tử, khuôn mặt tuấn tú của người quả thật có điểm giống với nhân vật trong truyền thuyết, thế nhưng người quên rằng đó là kỳ tài của võ lâm

- Bằng hữu, người không sợ rằng khi ta chứng minh mọi điều thì người táng mạng tại biển khơi này sao?

Lão mắt chuột cười gằn :

- Họ Đồng kia, người vẫn chưa hay rằng trên huyết mi tâm của người ấy có một nốt ruồi son hay sao? Nếu biết điều này chắc người sẽ không dùng chiêu bài ấy.

Thiên Kỳ giọng lạnh băng:

- Bằng hữu, chính người đã tự nhận lấy bản án tử hình rồi đó.

Giọng nói lạnh lùng tàn khốc của chàng trai nghe như oan hồn đòi mạng khiến người nghe phải lạnh người. Theo nhịp độ từ từ của câu nói, trên huyết tâm mi của chàng trai từ từ hiện rõ nốt ruồi son bằng đầu ngón tay ửng dần như máu vậy

Không ngăn nổi kinh ngạc, lão mắt chuột thối lui sau một bước, buột miệng :

- Người... người chính thực là Đồng Thiên Kỳ

Thần Châu Tam Tà cũng không tự chủ được đồng loạt đứng vụt dậy, không khí trên con thuyền bỗng trầm hẳn xuống, lạnh lẽ đến ghê người ! Lão mắt chuột diện sắc thay đổi liên tục. Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời hú lên ba tiếng dài. Lấy lại bình tĩnh lão nói:

- Thiên Kỳ, người quên rằng đây là đâu trên mặt biển.

- Tôn giá quên rằng ta từ biển khơi mà đến.

Thần sắc gã vừa mới hồi phục lập tức đông kết lại ngay, lão thối lui thêm một bước nữa chợt lão nhìn sang Thần Châu Tam Tà như nghĩ ra điều gì đó, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, người có biết vừa rồi lão phu hú lên mấy tiếng là có ý gì chứ?

- Điều đó cũng không cứu kịp mạng sống của tôn giá !

- Lão phu tin rằng bây giờ đã có người cứu viện và tuy đại thuyền của bọn bang ở xa nhưng ta nghĩ lúc này cũng đã phái người đến trợ thủ. Họ Đồng kia ! vả lại ở đây còn có ba vị đại hiệp của đất Thần Châu, họ không có ý cùng sống chết với người tại biển khơi mệnh mông này. Và lão phu tin rằng ba người họ nhất định trợ thủ lão phu đề hạ thủ người.

Lão đại hán tóc sam trợn tròn mắt lên:

- Mẹ nó ! người cho rằng ba vị thái gia đây sợ ...

Lão râu sơn dương đột nhiên trầm giọng quát :

- Tam đệ im ngay !

Ngay lúc ấy bỗng nhiên truyền lại, một giọng nói trầm lặng:

- Ba chiếc thuyền ở xa đã liên lạc được, họ đã phát tín hiệu hỏi chúng ta, xin Hương chủ chỉ thị.

Trên mặt lão mắt chuột được gọi là Hương Chủ lộ vẻ tự đắc, nói:

- Bảo họ đến ngay.

Nói xong lão quay qua Thiên Kỳ:

- Tiểu tử ! Ta e rằng trên chiếc thuyền này, người đã bị cô lập.

Thiên Kỳ quét ánh mắt về phía Thần Châu Tam Tà, giọng rợn người:

- Ai cũng có cách chọn lựa để bảo vệ tính mạng của mình, các vị bằng hữu chuẩn bị động thủ đi.

Trong lúc căng thẳng, bạch y thiếu niên từ từ đứng dậy.

- o O o -